
RECENZIO MOLDOVA GYÖRGY „KÁDÁR” KÖNYVÉRŐL

Moldova György - Kádár Jánosról készített - „termését” sikerkönyvként értékelték az ortodox kommunisták. Ők azok, akik a bizonyítottan primitív, igénytelen, hazug, alattomos, gyáva, gerinctelen, hazaáruló, valamint véreskezű diktátort, történelmünk legnagyobb államférfijává választották, és alig várták, hogy Moldova Kádárról írt "művét" a „tisztá szobájuk”, kádári relikviákból kialakított, diszkrét vodka illatú, vörös sarkába helyezhessék. A baloldali médiák által felmagasztalt Moldova terméstről a szerző is többször nyilatkozott a tévé kamerák előtt, és a gyengeelméjűekre jellemző, permanens kuncogó-hamiskás „vihorászással” utalt Kádár iránti mérhetetlen nagy tiszteletére. Tekintettel arra, hogy Moldova figyelmét – alighanem - elkerülte néhány apróság a kádári téma feldolgozásakor, ezért ingyenes kiegészítésként felajánlom a könyvet olvasóknak, nehogy hiányérzetük legyen szeretett vezérük életrajzának tanulmányozása során.

KÁDÁR, AZ ELVTÁRS ÉS A BARÁT

Közismert, hogy Kádár szoros *elvtársi* és *baráti* kapcsolatban volt Rajk Lászlóval, gyakran vendégeskedett a Rajk családnál, és térdén lovagoltatta a kis Rajk Lacikát.

Amikor az ÁVO ugrásra készen állt Rajk letartóztatására, Kádár vállalta, hogy bokros teendői ellenére, tiszteletét teszi Rajknál, majd sakkozással tereli el barátja figyelmét, nehogy észlelje a lefüggönyözött ablakú *fekete kocsi* rajzását lakása közelében, és (esetleg) akadályt gördítsen az ÁVO-sok felelősségteljes munkája elé.

Az összehangolt akció olyan sikeres volt, hogy akkor berregett fel a bejárati ajtó fölé szerelt csengő, amikor Rajk egy lépésre állt a parti vesztesétől, és Kádár a székéből felugorva, diadalittasan felkiáltott: „*sakk-matt Laci!*”

Erre a hőstettére olyan büszke volt, hogy számos helyen elmesélte, többek között a Pártfőiskolán is (1949 májusában), amikor Rajk bűnösségét ecsetelte, egy pártaktíva vezérszónokaként.

KÁDÁR, A KIHALLGATÓ

Rajk László kihallgatását, illetve vallatását, Kádár János és Farkas Mihály irányította. Mivel Rajk nem akarta elvállalni azokat a valótlanságokat, amivel gyanúsították, ezért Kádár – élve (frissen kapott) belügyminiszteri hatalmával -, engedélyezte Rajk megkínzását, a hamis vallomás kicsikarása érdekében.

A tette kész verőlegények tevékenységét – Kádár és Farkas - a szomszédos szobából hallgatták végig, majd az eredményes procedúra után, Farkas vitte el Rákosihoz a Rajk vallomását és aláírását, tartalmazó jegyzőkönyvet.

KÁDÁR, A HALOTTI TORON

Kádár baráti gesztusát jellemzi, hogy az *utolsó útjára* is elkísérte egykori elvtársát. A Conti utcai börtön második emeleti ablakából nézte végig Rajk kivégzését Farkas Mihály, Farkas Vladimír, Péter Gábor és más személyek társaságában.

Amikor Bogár Imre hóhér hozzáértő, valamint nagy gyakorlatra utaló „*kézimunkáját*” követően Rajk teste *megszűnt vonaglani*, és a jelenlévő börtönorvos megállapította a halál beálltát, akkor Kádár, a kóser szilvapálinkával töltött pohárkáját odakoccintotta Károlyi Márton áv. alezredeséhez és *gratulál neki az eredményes munkavégzéséért* (K. M. volt Rajk egyik verőlegény-kihallgatója).

KÁDÁR, AZ ÁVH LÉTREHOZÓJA

Az ÁVO (Államvédelmi Osztály) hatáskörének kibővítése érdekében Kádár „*kieszközölte*” Rákosinál, hogy *hatósági jogkörrel* ruházzák fel ezt a szervezetet. A jogkör törvénybeiktatását követően „*kereszttségben*” nyerte el az ÁVO az ÁVH betűszavas becenevet (Államvédelmi Hatóság).

KÁDÁR, A KULÁKVERETTETŐ

Kádár, az ÁVH sikeres szereplése érdekében személyesen igazította el az ÁVH-s brigantikát a kulákok megregulázásának „hogyanjára”.

Az ÁVH-s vezetői értekezleteken elhangzott „veretes” mondásai:

- „Amikor a kulák megmozdul a rendszer ellen, éreznie kell a hatalom öklét”;
- „Felállítottuk azt a gyorsan mozgó különleges operatív csoportot, amely gyorsan beavatkozik és ellátja a kulákok baját”;(Sic!)
- „A reakció rémhírére, miszerint a fákat is államosítják, igen nagy mennyiségű fát vágtak ki. Bár ezeket nem a kulákok csinálták (Sic!), mégis szigorúbb megtorlást kell alkalmazni ellenük”;
- „Az új ÁVH-s egyenruha jelentősége abban van, hogy a fejlődés irányát dokumentálja. Jobb a kulákokat új egyenruhában megverni, mert ez a megmagyarázásnak nem rossz módja”.(Sic!)

/Szánjunk néhány másodpercet ennek a primitív „verettető-legény” mondatainak a tartalmi részére. Vessük az agyunkba, hogy a gyorsan mozgó csoport, gyorsan fog beavatkozni (valamibe vagy valamiért)... Szigorúbb (!) megtorlást kell alkalmazni a fakivágásban vértlen kulákok ellen, holott a vétleneken nincs mit megtorolni! Az új egyenruha a fejlődés irányát dokumentálja... Jobb a kulákokat új egyenruhában megverni a megmagyarázás „nem rossz módja” érdekében, mivel használt egyenruhában a megmagyarázást szolgáló kulákverés módja kifejezetten rossz!/
KÁDÁR, RÁKOSI ÉS A KV

Kádár volt Rákosi egyik legnagyobb csodálója és támogatója. Rákosi iránti ragaszkodása (hithű bolsevikhoz méltóan) akkor sem változott, amikor szeretve tisztelt főnöke intézkedésére őt is letartóztatták (1951-ben), és csak azért került el a vattalással járó procedúrát, mert minden eléje tett jegyzőkönyvet szó nélkül aláírt, mindent bevallott és készséggel együttműködött kihallgatóival.

Talán ennek köszönhetőe azt is, hogy Rajkkal ellentétben nem ítélték halálra, és börtönévei alatt - viszonylag - elfogadható bánásmódban részesült.

Kiszabadulását követően (1954-ben) azonnal jelentkezett „szolgálattételre” Rákosinál (mintha misem történt volna) és örömmel konstataálta, hogy Rákosi intézkedésére kapott egy összkomfortos (bebútorozott) lakást, egy 250 kötetes könyvtárat, négyhetes üdülési beutalót), valamint mai értékben kifejezve, kb. 10-12 millió forintnak megfelelő „bánatpénzt”..

Bár (vélt és valós) nimbusza fenntartása és növelése érdekében nem állt a nyilvánosság elé, hogy megcáfolja azt a hírt, miszerint Farkas Vladimír ÁVH-s kihallgatója fizikai kényszert alkalmazott vele szemben, az MDP (Magyar Dolgozók Pártja) KV-hez írt levelében a következőket rögzítette:

„Tisztelt Politikai Bizottság! Tegyétek lehetővé számomra, hogy személyesen adhassam elő a Központi Vezetőségnek (KV-nek): **MIÉRT TETTEM FIKTÍV VALLOMÁSOKAT 1951-ben DURVA FIZIKAI KÉNYSZERÍTŐ ESZKÖZÖK ALKALMAZÁSA NÉLKÜL.** (Sic!) Elvtársi üdvözlettel: Kádár János”. (Nagybetűs kiemelés: B. I.)

KÁDÁR ÍGÉRETEI

Kádár, 1956 két utolsó havában, majd 1957-ben, a Kossuth és a Petőfi Rádió hullámhosszán sugárzott mondókájában, valamint a Népszabadságban többször közétett interjújában (nyilatkozatában) személyesen biztosította a fegyveres harcban résztvevőket, és a külföldre menekült hazatérőket, hogy nem lesznek felelősségre vonva. Nagy Imre és társai várható sorsáról is többször nyilatkozott a közvélemény előtt.

1956. november 25-i rádióbeszéde „ISKOLAPÉLDÁJA VOLT” a megtévesztésnek, a képmutatásnak és az emberi aljasságnak, amelyet másnap (november 26-án) „megpatkolt” egy hasonló minősítést érdemlő nyilatkozatával:

- „A KORMÁNY JOGGAL FELTÉTELEZHETTE, HOGY AZ ORSZÁGBAN REJTŐZKÖDŐ ELLENFORRADALMI ELEMELK PROVOKÁCIÓHOZ FOLYAMODNAK, MEGŐLIK NAGY IMRÉT VAGY VALAMELYIK MUNKATÁRSÁT, HOGY AZTÁN A KÖZVÉLEMÉNY ELŐTT A MAGYAR KORMÁNYT TEGYÉK FELELŐSSÉ EZÉRT A GYILKOSSÁGÉRT.”

- „MEGÍGÉRTÜK, HOGY NEM INDÍTUNK BÜNTETŐ ELJÁRÁST NAGY IMRE ÉS BARÁTAI ELLEN MÚLTBELI BŰNEIKÉRT, MÉG HA KÉSŐBB MAGUK IS ELISMERIK AZOKAT. TARTANI FOGJUK MAGUNKAT EHHEZ AZ ÍGÉRETHEZ.”

Hasonló, égbekiáltóan körmönfont nyilatkozat kiagyalására, még a legjobb formájában lévő Goebbels sem volt képes! Mentségére szolgáljon, hogy nem kommunista, hanem (csak) náci volt.

KÁDÁR, A PURITÁN ÉS A VAGYONTALAN

Kádár számos híve (jobb híján) azzal védelmezi kacsingatós és virslit osztogató bandavezérét, hogy milyen „egyszerű körülmények között élt” és egy fillér sem tapadt a kezéhez.

Vizsgáljuk meg ennek a (széles körben elterjedt) állításnak a valóság tartalmát. Kádár puritánsága *részbeni igénytelenségével* (!) és *nagyfokú primitívtségével* magyarázható. Tévét *évente csak egyszer nézett* (május elsején, a moszkvai díszszemlét, valamint szovjet elvtársai felvonulását), és személyesen tiltotta meg, hogy az akkori két magyar tévéadó hétfői napokon sugározzon.

Kádárnak gyakorlatilag minden jobb *üdülöhelyen, vadásztanyán* és *pártobjektumban* fenntartott lakosztálya volt, a balatonaligai pártüdülőben még a KB tagoktól is több méter magas *drótkerítéssel elkerített rezidencia* állt a rendelkezésére, a pártuszodában pedig *pihenőszoba* várta megfáradt testét.

A biztonsági „gorillák”,- a medence és az épület körül vizslattak, pontosan úgy, mint a TANÚ c. filmben láthatták a nézők, bár ott a rendező nem tüntette fel az épület körül settenkedő biztonságiakat.

Kádár számára mindig behozták a legújabb nyugat filmeket, amelyeket csak (Sztalinhoz hasonlóan) egy kiváltságos galeri társaságában tekintett meg.

Hasonló módon beszereztetett saját céljára minden olyan korszerű nyugati terméket, ami felkeltette a figyelmét, bár ebben engedékenyebbnek mutatkozott, mert a az általa és (főként) Mária asszony számára privilegizált helyzetben lévő „ügyeletes” kedvencek is olcsón (bagóért) hozzájuthattak speciális „magazinjaikban” olyan termékekhez, amelyeket (hétfő kivételével) a „pórnép” csak Aczél elvtárs és Lendvai elvtársnő által engedélyezett nyugat filmekben láthatott.

A Kádár házaspár a Bajza utcai párt szálló és étterem rendszeres látogatója volt, és olyan menüből válogattak, amelyet a Forradalmi Munkás Paraszt Kormány munkásai csak hírből ismertek. Arról nem is beszélve, hogy bejelentkezésük esetén, a párt főguruk közül csak 2-3 személy (házaspár) kapott belépési engedélyt, a mintegy 100-120 főre méretezett étterembe, mert sem Kádár, sem Mária asszony nem szerették a „tömeget”.

A „vagyontalan” Kádár hagyatéka (kisebb részének) árverezése során közel 100 millió folyt be a kasszába! De úgy is vizsgálható a kérdés, hogy *kinek, mit* és *miért* gyűjtögetett volna a gyermektelen Kádár házaspár (?), amikor MINDENÜK MEGVOLT! *Mindenhol, mindig, minden és mindenki* a rendelkezésükre állt: szakácsok, orvosok, gépjármű, különvonat (vagy vagon), repülőgép, motorcsónak, sétahajó, őrző-védő szolgálat, kísérővadász, horgászmester, titkárnő, vadászterület, kilövésre kiszemelt vad, szállodai rezidenciák, és kívánságra zenekar vagy Hofi-féle szórakoztató komédiások. Kizárólagos használatukra, illetve (részben) vendégeik számára!

Az a tény, hogy Kádár csak a „legócskább” cigarettát szívta, nem a *szerénységére* utal, hanem *megszokására, igénytelenségére, tudatlanságára és nemtörődömségére* (pl.: környezetével szemben).

Mindezekért nem lenne helyes glóriát fenni a feje köré, és marxista-leninista istenként imádni!

KÁDÁR SZAKÁCSAI ÉS VENDÉGEI

Talán az előző pontban lévő fejtegetés kiegészítését is szolgálhatja ez a bekezdés. Kádár titkárságáról gyakran futott be a legfelsőbb guruk számára üzemelő objektumokba a következő (vagy hasonló) tartalmú telefonüzenet, amelyre *sem választ nem vártak, sem magyarázkodást* nem fogadtak el: „Kádár elvtárs érkezik 13.00-kor, 25 fő részére készítsenek *halászlét, túrós csuszát és palacsintát*”.

A titkárság vezetője (vagy Kádár titkárnője) soha nem kérdezte meg, hogy van-e halacska a konyhán, illetve ott van-e a személyzet?

Gyarmatpusztán például - legtöbbször -, Szűcs Ferenc altábornagy fogadta a „puritán nagyvezírt”, lelkesen kavargatta a szabad ég alatt forgó üst fortyogó tartalmát, és büszkén invitálta Kádárt: „*ezt KÓSTOLD meg Kádár elvtárs, ezt a halászlét én főztem,- a saját receptem szerint*”.

A „kóstold” szavacska nyomatékos hangsúlyozásával azt jelezte a Kádárral „befutott” vendégek számára, hogy *tegező viszonyban* az MSZMP első titkárával, aki szokása szerint az elvtárs szó elhagyásával csak *vezetéknevéen szólította* beszélgető partnereit, így kedvenc tábornokával, fővadászával és önkéntes szakácsával is csak „per Szűcs-özött”.

Azt mondani sem kell, hogy konyhai dolgozó serege sürgölődött az ebéd elkészítésénél, és tisztes távolságról figyelték Szűcs szemérmetlen hazudozását.

KÁDÁR, A HORGÁSZINAS

Kádárt Gyarmatpusztán tanította meg horgászni „Gyula bácsi”, aki talán az ország egyik *legtisztességesebb, legszerényebb és legtapasztaltabb* halóreként kezelte az egykori főúri kastélyból kormány-pihenővé átalakított objektum halastavait.

Gyula bácsi otthoni asztalára csak (!) akkor jutott halétel, ha a meghívott vendég komolyan veszi a szabályokat, és a három darab kvótán felül kifogott mennyiséget leadja, vagy leadatja a konyhára, egy-két darabot pedig átenged a halórnek.

Miután a „kiéheztetett”, (dömperrel előzőleg odaszállított) 2-4-5 kilós pontyok kifogásával megvolt az MSZMP első titkáranak a sikerélménye (röpke egy óra leforgása alatt, három horgászbót és Gyula bácsi segítségével 14 darab halat fogott ki), így Kádár elvtárs rendkívül jó tanulónak, Gyula bácsi pedig jó oktatónak bizonyult.

A jól végzett és eredményes munka befejeztével, Gyula bácsi (oktondi módon) megkérdezte a boldogságban fürdő „tanítványát”, hogy mi legyen a halakkal, megpucolják-e a konyhán és szállításra becsomagolják vagy a hűtőbe tegyék, és megengedi-e Kádár elvtárs, hogy egy darabot haza vigyen a feleségének?

Kádár János megmutatta, hogy vigyáz a dolgozó nép vagyonára és a vonatkozó szabályok sem ismeretlenek előtte. Kioktatta Gyula bácsit, hogy a közösségi tulajdont nem lehet megrövidíteni, neki nem kell becsomagolni semmit, vigye mindet a konyhára és szóljon a szakácsoknak, hogy egy óra múlva találhatnak...

Gyula bácsi nem járt jobban, az ott horgászgató Borbély Sándor munkásőr főparancsnokkal sem! Borbély tapasztalt horgász volt (főként halastóban), nem szorult Gyula bácsi segítségére, viszont Kádár elvtársával ellentétben nem vigyázott a nép vagyonára, és hatalmas nejlón zsákba gyűjtögette zsákmányát, majd a szolgálati kocsija csomagtartójába helyezett 80-90 kilós „zsákmányával” elrobogott a tavacska közeléből, egy pillantásra sem méltatván a halórt.

Na már most: lehet szavazni, választani és „késhegyig” menő vitát folytatni afelett, hogy Kádár vagy Borbély a nagyobb *puritán, gazember, kiskirály* vagy *tolvaj*?

Kádár nem vitt el halacsát (bolond lett volna Mária asszony otthon kínlódni a sütéssel-főzéssel), Borbély viszont mázsaszámra zabrált, egyikőjük sem fizetett, és semmibe vették az általuk szüntelen hangoztatott dolgozókat vagy a nép vagyonát. Csupán a kivitelezés módszerében és formájában különböztek egymástól!

E téma bezárásaként meg kell említeni, hogy Kádár még jó néhány leckét vett Gyula bácsitól, és a kisöreg – „hivatalból” – mindig segédkezett Kádár a magas rangú vendég horgászata során.

Az ajándékhal nem került többé szóba, bár egyszer Kádár, mintha elfelejtette volna az első lecke történéseit megkérdezte Gyula bácsit: „*mondja Gyula, maga nem fog magának vacsorára egy halat?*”.

Gyula bácsi csendesen megjegyezte: „*Kádár elvtárs, én halőr vagyok, nekem nem szabad itt horgászni, és soha sem szegtem meg a szabályokat életemben*”.

Kádár elismerő pillantást vetett tanítójára, de halat egyetlenegyszer sem adott neki!

KÁDÁR, HRUSCSOV ÉS A MEGSZÁLLÓ SZOVJET CSAPATOK

Kádár Hruscsovnek köszönhette hatalmát, ennek tudatában igen nagy tisztelettel viseltetett patrónusával szemben. Hruscsov minden kérését teljesítette, bekapcsolódott a gazdaságot sújtó fegyverkezési programba, az adófizetők pénzéből és külföldi kölcsönökből finanszírozta a szovjetek világhódító katonai/gazdasági terveit.

Egyszer mondott ellent Hruscsovnek, amikor moszkvai vendége, a pazar fogadtatástól elbódulva, szóba hozta a hazánkban „ideiglenesen állomásozó” szovjet katonai kontingens visszahívását.

Kádár határozottan tiltakozott Hruscsov terve ellen, és elérte, hogy a téma ne kerüljön többé a dúsan terített asztalra. Ennek következtében, Magyarország 171 szovjet helyőrségében, mintegy 120 ezer katona (és családtagjaik) mindennemű ellátása *tovább terhelte a népgazdaságot, közel harminc éven át!*

Kádár nem bízott sem a hadseregben, sem a belügyi erőknél, de még a munkásóráiban sem! A miniszterelnökét és hazáját eláruló „szökevény” jól emlékezett arra, hogy szovjet harckocsiban és szovjet szuronyok árnyékában (az éjszaka leple alatt) jött vissza Budapestre Apró Antal társaságában '56 november 6-án. Nyilvánvaló, hogy imponálhatott neki Hruscsov és az intervenció katonák határozott fellépése forradalmunk és szabadságharcunk eltiprása, valamint Budapest rommá lövése. Ezért „vétózta meg” a szovjet csapatok kivonási tervét, mivel tisztában volt azzal, hogy kritikus helyzetben kire támaszkodhat...

A szovjet kormány akceptálta Kádár álláspontját és politikai vonalvezetését, ezért hamarosan *elnyerte* a Lenin-békedíjat és a SZOVJETUNIÓ HŐSE kitüntetését, messze *megelőzve* Farkas Bertalan úrhajósunkat!

KÁDÁR, AZ IGAZMONDÓ (?)

Történelem (gyakran) ismétli önmagát! Az egykori szocialista táborhoz tartozó államokban meghonosodott az állampolgárok megfélemlítése, megtévesztése és elbutítása.

Szovjet mintára, Kádár vezette be, hogy az ötéves terveken belüli éves tervteljesítési statisztikai adatok megjelenjenek a párt központi lapjában, - a Népszabadságban.

Természetesen - jó és figyelmes vezetőhöz méltóan -, személyesen ellenőrizte a közlésre készült adatokat, mivel jól ismerte azt a közmondást, miszerint: „*gazda szeme hizlalja a jószágot*”.

Kádár rendszeresen „felhizlalta” az évek során egyre csökkenő tendenciát mutató számadatokat. Ebben készséges segítőtársa volt Havasi Ferenc, miniszterelnök helyettes, KB és PB tag, valamint számos más állami, illetve pártfunkciók főhópmestere.

Amikor a népgazdasági mutatók romlása kezdett erőteljesebbé válni, 1979-ben, Bálint József, a Központi Statisztikai Hivatal (KSH) elnöke, elkészítette a tervteljesítés összesítő adatait és bemutatta Kádár elvtársak, a Népszabadságban közzétételre tervezett anyagot. Kádár megdöbbenve látta, hogy a tervteljesítési mutatók többsége nem éri el a 100%-ot., de olyanok is voltak, amelyek 90%-ot is alig alatt „vegetáltak.

Azonnal hívta Havasi elvtársat, és kettesben agitálták Bálintot, hogy „srófoljon fel” minden adatot 100% fölé. Miután Bálint József erre nem volt hajlandó, ezért felszólították, hogy nyújtsa be lemondási kérelmét. A 49 (!) éves KSH elnököt kordedvezménnyel nyugdíjazták, és Nyitrai Ferencné nevezték ki a KSH elnökévé.

Nyitrainé 10 évig srófolgatta Kádárnak a statisztikai adatokat 100%-fölé, érdemei elismeréseként (1985-89-ben) a brit Királyi Statisztikai Társaság tiszteletbeli tagjává, (1984-89-ben) az Európai Statisztikusok Konferenciája alelnökévé, majd a rendszerváltozást követően a JPTE és a Miskolci Egyetem díszdoktorává, 1991-ben a Magyar Tudományos Akadémia Statisztikai Bizottságának tagjává választották.

1988-ban Állami Díjjal, 1994-ben Fényes Elek és Keleti Károly emlékérmekkel ismerték el eredményes munkáját.

Elképzelhető, hogy a valóságtól gyökeresen eltérő, valótlan (DÜBÖRGŐ) gazdasági mutatókkal való „búvészkedést”,- Medgyessy, Gyurcsány és Kócai elvtársak Kádártól, Havasitól vagy Nyitraínétől vették át (örökölték), felismerve, hogy a nyilvánosság előtt elkövetett (gátlástalan) hazugságokat, számos hazai vagy külföldi intézmények is honorálják.

KÁDÁR ÉS A SZOVJET NUKLEÁRIS FEGYVEREK

Kádár, az MSZMP KB első titkáraként - egy személyben - hozzájárult ahhoz, hogy megszállóink, hazánk területére közepes és nagy hatósugarú nukleáris pusztító-töltetet és a töltet célba juttatására alkalmas hordozórakétákat hozzanak (telepítsenek és/vagy tároljanak).

Tudomása kellett, hogy legyen arról is, hogy a Dunántúl egyes pontjain „atombiztos” vezetési pontokat (harcálláspontokat) építenek a szovjetek, mert ha a nukleáris eszközök behozatalára az áldását (és hozzájárulását) kérték, akkor aligha tartottak arról a Kreml illetékesei, hogy a SZOVJETUNIÓ (magyar?) HŐSE ellenezné a mélyépítési munkálatokat.

Nagy valószínűséggel fel sem vetődött Kádár primitív agyában az a gondolat, hogy egy NATO-VSZ konfliktus esetében hazánk kapta volna a legelső nukleáris csapásokat, mert az ide telepített szovjet rakéták (földrajzi helyzetükből kifolyólag), képezték a legnagyobb potenciális veszélyt a Nyugat számára. Egy ilyen esetben viszont nem csupán a Dunántúl vált volna porsivataggá, hanem a Kárpát-medence élővilága is kipusztulásra lett volna ítélve.

Faludy György így írt erről Torontóban (1981-ben), EGY HELYTARTÓHOZ 25 ÉV UTÁN c. Kádárhoz szóló versében (részlet):

*„És a jövő? Aki még el nem gárgyult,
az ismeri a kilövőpályákat,
miket a ruszkek szerte a Dunántúl
gyér erdeibe vágtak.*

-

*Ha háború jön, rajtunk kezdik. A föld
olajfestéke hámlik. Izzó szőre*

*leperzselődik. A Balaton fölforr,
gázfelhő lesz belőle,
-
a városok rizsporrá kenődnek szét,
halálsugarak csapnak fel az égre,
és nem marad se sűr, se rom, sem emlék.
Más nem lehet a vége.”*

ÖSSZEGEZVE

„Aki még el nem gárgyult” annak észre kell venni, hogy Kádár (Czermanik, Csermanek, Barna, Lipták) és bandája, valamint az MSZMP-re keresztelt (MKP, KMP., BÉKEPÁRT, MDP) erkölcsi, anyagi, egészségügyi és tudati értelemben a sárba tiporta a nemzetünket.

Ugyan ezt teszi most, az M-betűvel csökkentett utódpart és vezetői.

Vajon Moldova miért nem említi meg azt, hogy egy félművelt, ideológiai szemellenzővel rendelkező, szakmáját soha nem művelő, gyenge jellemű műszerész segéd irányította a tíz millió ember életét, és hazárdjátékosként játszott egy nemzet jövőjével?

Vajon mi a magyarázata annak, hogy Kádárt azért imádják egyesek, mert (szerintük) „nincstelen” proletár volt? És mi lehet a magyarázata annak, hogy ugyanezek az emberek „életüket és vérüket” adják a többszörös milliárdos, egykori KISZ titkáráért?

Aligha cáfolható, hogy egy Kádárról készült mű, hasonló tényadatok nélkül, nem teljes, nem hiteles és elfogultságtól sem mentes.

/Prof. Dr. Bokor Imre/